

ת"פ (תל אביב) 1097-11-23 - מדינת ישראל נ' שלום נוריאני

פלילי - שיקולי ענישה

פלילי - חוק העונשין - עבירות סחיטה באיומים

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 1097-11-23 מדינת ישראל נ' שלום
נוריאני

לפני כבוד השופט יוסי טופף
המאשימה:
מדינת ישראל
ע"י ב"כ

נגד
הנאשם:
שלום נוריאני
ע"י ב"כ עו"ד פולינה סורין

גזר דין

כתב האישום וההרשעה

1. ביום 1.11.2023 הוגש נגד הנאשם כתב אישום, אשר חבק שני אישומים. באישום הראשון יוחסה לנאשם עבירה של גביית דמי חסות לפי סעיף 428א(א)(1) ו-(ג) סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); באישום השני יוחסה לנאשם עבירות של גביית דמי חסות לפי סעיף 428א(א)(1) ו-(ג) סיפא לחוק העונשין וסחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין.

2. ביום 16.4.2024, בתום פרשת התביעה ובטרם פרשת ההגנה, הגיעו הצדדים להסדר טיעון (ת/26), במסגרתו תוקן כתב האישום, עובדות שני האישומים שונו ואוחדו לאישום אחד, ולנאשם יוחסו שתי עבירות של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין. הנאשם חזר בו מכפירתו, הודה במיוחס לו והורשע בדין. לא הוצגה הסכמה עונשית.

3. עובדות כתב האישום המתוקן (כא/1) הן כדלקמן:

במועד כלשהו במהלך חודש אוגוסט 2023, הגיע הנאשם לאתר בניה ברחוב דנגור 10 בבני ברק, הסמוך לביתו (להלן: "**האתר הראשון**"). באותה עת שהה במקום מנהל הפרויקט ח.ב. הנאשם ניגש אל ח.ב. ואמר לו כי הוא שולט בשכונה ואחראי על כל האזור, וכי ח.ב. לא יוכל לבנות באתר הראשון מבלי שיעביר לרשותו את יתרת הברזל של עבודות הבנייה. הנאשם איים על ח.ב. שלא כדין, באומרו כי אם לא יענה לדרישתו, ישרוף את כלי העבודה באתר הראשון. לאחר מכן, הצביע הנאשם לעבר אתר בנייה סמוך אשר קירותיו הוצתו ואמר ל- ח.ב.: "רואה את המקום הזה אני שרפתי אותו", וזאת כדי להמחיש לח.ב. את הסיכון הנשקף מפניו, אם לא ימלא אחר דרישתו. בשל איומי הנאשם, נאלץ ח.ב. למסור לרשות הנאשם את הברזל לפי דרישתו, במהלך חודש אוגוסט 2023 ועד לחודש אוקטובר 2023.

בהמשך לאמור, במועד כלשהו בחודש אוגוסט 2023, נודע לנאשם כי ח.ב. מתכוון לפתוח כניסה נוספת לאתר הראשון מכיוון רחוב דנגור, בסמוך לשביל הכניסה לבית הנאשם. בעקבות כך, פנה הנאשם לח.ב. יחד עם אחר, דייר המתגורר בסמוך לאתר, והתנה את פתיחת שביל הגישה בתשלום לתושבי הבניינים הסמוכים, אך בהמשך לא קרה דבר בהקשר זה.

החל מחודש מאי 2022, ניהלו ש.ב. ו-א.ל. אתר בנייה ברחוב דנגור 13-17 בבני ברק, הסמוך לביתו של הנאשם (להלן: "**האתר השני**"). במועד כלשהו בחודשים מאי - יולי 2022 (להלן: "**התקופה**"), בעת פינוי האתר מדיירים, הגיע הנאשם לאתר השני והחל לזרוק אבנים על העובדים במקום. הנאשם הכריז בפניהם כי הוא "בעל הבית" של האתר. במהלך התקופה, במספר רב של מועדים, הטיל הנאשם אימה על ש.ב. ו-א.ל., בדרך של אמירות פוגעניות לעברם, שכללו קללות וגידופים, וכן קילל את העובדים באתר השני. בגדר מסכת זו, הודיע הנאשם לש.ב. כי יתרת הברזל מהעבודות באתר שייכת לו, ודרש שלא כדין, כי ש.ב. ו-א.ל. יעבירו את הברזל לרשותו. בשל מעשיו של הנאשם וחששם מפניו, החלו ש.ב. ו-א.ל. למסור לרשות הנאשם את הברזל, לפי דרישתו, מכאן ואילך, עד לחודש אוקטובר 2023.

במעשיו המתוארים, איים הנאשם על ח.ב. שלא כדין בפגיעה שלא כדין בגופו או ברכושו כדי להניעו למסור דבר שאינו מגיע לו וקיבל לידי את הברזל מחמת אותו איום. כמו כן, במעשיו הטיל הנאשם אימה על ש.ב. ו-א.ל. מפגיעה שלא כדין בגופם או ברכושם, וקיבל לידי את הברזל אשר אינו מגיע לו כדין מחמת אותו איום.

ראיות וטיעוני המאשימה לעונש

4. ב"כ המאשימה, עו"ד קורל שריג פאפו, טענה כי כתב האישום המתוקן מגולל שני אירועי סחיטה באיומים ויש לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל אחד מהם, שבין 18 לבין 36 חודשי

מאסר בפועל, ולמקם את עונשו של הנאשם ברף העליון של כל אחד מהמתחמים. המאשימה ביקשה להשית על הנאשם עונש כולל של 30 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו מיום 21.10.2023, למעט הימים שבהם ריצה מאסר בעקבות הרשעתו בת"פ 39212-05-23. ב"כ המאשימה ביקשה להטיל על הנאשם גם מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננים.

ב"כ המאשימה הפנתה לעובדות כתב האישום המתוקן וטענה כי מדובר בשני אירועים שונים של מעשי סחיטה באיומים, שביצע הנאשם כלפי מתלוננים שונים, כשברקע מניע כלכלי הנוצץ ברצונו להתעשר על חשבון עסקיהם הלגיטימיים של המתלוננים. נטען כי הנאשם הטיל מורא על המתלוננים, תוך שימוש בשפה בוטה והשלכת אבנים על מנת לגרום להם לשתף עמו פעולה. נטען כי אין מדובר באירועים נקודתיים, אלא כאלה שנמשכו מספר חודשים והופסקו אך בשל מעצרו של הנאשם ביום 21.10.2023, וכי בנסיבות אלה, פוטנציאל הנזק עלול היה להיות גדול יותר. נטען כי הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, הם פגיעה בתחושת הביטחון של עובדי אתרי הבנייה, בחופש פעולתם, בשלוות נפשם ובמהלך העסקים הרגיל. נטען כי מידת הפגיעה בערכים מוגנים אלה, בשל מעשיו של הנאשם, הינה גבוהה. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה המלמדת, לשיטתה, על מגמת הענישה מחמירה, והזכירה את תיקון 146 לחוק העונשין, במסגרתו הוספה עבירה של גביית דמי חסות תוך קביעת עונשי מינימום כהוראת שעה, אשר אף ממנו ביקשה ללמד על גישת המחוקק להחמרת ענישה בגין מעשי סחיטה ממניעים כלכליים.

ב"כ המאשימה טענה כי יש למקם את עונשו של הנאשם ברף העליון של כל אחד ממתחמי הענישה, לצד חפיפה מסוימת בין העונשים. נטען כי יש להתחשב בכך שהנאשם הודה במיוחס לו ונטל אחריות על ביצוע העבירות בהן הורשע, אך מנגד לנאשם עבר פלילי מכביד, הכולל הרשעות בעבירות אלימות ואיומים בגין ריצה מאסרים בפועל. ב"כ המאשימה הציגה גיליון רישום פלילי של הנאשם (ת/28).

ראיות וטיעוני ההגנה לעונש

5. מטעם ההגנה נשמעו העדים הבאים:

א. **מר יחזקאל כהן**, חבר של אביו של הנאשם מגיל ילדות וחבר של המשפחה. לדבריו, הנאשם גדל בשכונה בעייתית, ממנה רבים מבני גילו הגיעו לעבריינות של פריצות וסמים, ואילו הנאשם בחר לצאת לעבודה קשה, במסגרתה, כחצי שנה לפני מאסרו, הועסק על ידו בעבודות שיפוצים, שכללה יציקות בטון והרמת קרמיקה, והוא מעולם לא איחר לעבודה. לדבריו, בעת שהנאשם לא עבד אצלו, הוא עבד בעבודה קשה

אחרת בתחום הברזל. העד התייחס לנאשם באומרו: "בחור שבוחר לעבוד קשה הוא לא בוחר ללכת לפשע. יש אולי קצת בעיה של התבטאות אבל הוא בוחר מקסים".

ב. **מר רונן נוריאני**, אביו של הנאשם, מסר כי הנאשם הוא אחד משבעת ילדיו. לדבריו, במהלך ניהול תיק זה הנאשם נשלח למאסר, לאחר שהורשע באיומים כלפיו, שלא כללו אלימות נוספת. העד מסר שהוא הזעיק את המשטרה במטרה שידברו עם הנאשם, אך הם החליטו לעצור אותו, והביע על כך צער. האב מסר כי יש לו יחסים קרובים עם הנאשם, אשר משמש עבורו כאפוטרופוס, דואג לו לתרופות, מסיע אותו ומסייע לצרכיו, מאחר והוא מוכר כנכה בשיעור של 100%. האב מסר כי שתי בנותיו עתידות להינשא בעוד כמספר חודשים והמשפחה מצפה שהנאשם ישוב הביתה.

6. ב"כ הנאשם, עו"ד פולינה סורין, עתרה לקביעת מתחם ענישה הולם שנע בין 9 ל-18 חודשי מאסר בפועל, תוך שציינה כי אינה עותרת לעונש מאסר בדרך של עבודות שירות, כך שלשיטתה יש למקם את עונשו של הנאשם מעל הרף התחתון של המתחם, אך למטה מאמצע המתחם. ב"כ הנאשם טענה כי יש לקבוע מתחם ענישה הולם אחד, מהטעם ששני האישומים שנמנו בכתב האישום המקורי אוחדו לאישום אחד בכתב האישום המתוקן, כאשר מלבד זהות המתלוננים, יתר הנסיבות של ביצוע שתי העבירות זהות, לרבות סמיכות גיאוגרפית של אתרי הבנייה וחפיפה בזמנים. עם זאת, לדברי ב"כ הנאשם, נוכח עמדת המאשימה לקביעת עונש כולל ביחס לשני האירועים הנטענים, הרי שאין משמעות מעשית ממשית למחלוקת בעניין זה.

נטען כי עמדת ב"כ המאשימה לעונש אינה עולה בקנה אחד עם כתב האישום לאחר תיקונו הן ביחס למעשים והן ביחס לעבירות ואינה מביאה לידי ביטוי את העובדה שכתב האישום המתוקן אינו מייחס לנאשם עבירות של גביית דמי חסות. לטענתה, נסיבות ביצוע העבירות של סחיטה באיומים בפסיקה אותה הציגה המאשימה כתמיכה בעמדתה העונשית, חמורות מנסיבות ביצוע העבירות בהן הורשע הנאשם. נטען כי למעשי הנאשם לא קדם תכנון או תחכום, הוא לא ביצע את העבירות בצוותא עם אחרים, לא איים באמצעות סכין או כלי אחר, לא הפנה את האיומים כלפי גופם של המתלוננים, אלא כלפי רכוש שאינו שייך להם, אמירותיו כללו קללות וגידופים והשלכת האבנים לא כוונה אל המתלוננים, עמם נוצר הקשר רק בשל קרבת האתרים לביתו ולא מפני שתר אחרי אתרי בניה. נטען כי למתלוננים לא נגרם נזק נפשי או כלכלי והתלונה הוגשה שלא ביוזמתם.

נטען כי הנאשם דרש יתרת ברזל שלא יועדה לשימוש מידי באתר הבנייה וערכה לא כה רב, אלא כזה שהגיע לכדי אלפי שקלים בודדים לכל היותר.

ב"כ הנאשם טענה כי עבירות הסחיטה באיומים בהן הורשע הנאשם מצויות ברף הנמוך של

עבירות מסוג זה והולמות את מתחם הענישה הנטען מטעמה. ב"כ הנאשם הפנתה לפסיקה ובכללה לגזר הדין של מותב זה בת"פ (מח' ת"א) 68846-07-19 **מדינת ישראל נ' קוסטיקה ואח'** (22.11.2021), בפרט למתחם העונש ההולם שנקבע לעבירות סחיטה בכוח והיזק בזדון, הנע בין 10 ל-30 חודשי מאסר בפועל. ב"כ הנאשם טענה כי נסיבות המעשים באותו עניין קרובות לנסיבות הנדונות כאן, ואף חמורות יותר משמדובר בסחיטה בכוח.

באשר לעונש המתאים לנאשם בגדרי המתחם, נטען כי הנאשם בן 24, גדל במשפחה מרובת ילדים, סבל מבעיות שונות לרבות הפרעות קשב וריכוז שהובילוהו ללימודים במסגרת חינוך מיוחד וכן מקשיים משפחתיים. ב"כ הנאשם הפנתה לדברי אביו הנכה לפיהם נזקק לעזרת הנאשם. נטען כי עברו הפלילי של הנאשם אינו מכביד ומאז הרשעתו בשנת 2018, בגינה ריצה עונש מאסר ועד להרשעתו האחרונה בשנת 2023 ניהל הנאשם אורח חיים נורמטיבי ועבד לפרנסתו, כפי שהעיד מעסיקו, בעבודות פיזיות קשות, סחיבת ברזל ושיפוצים. נטען כי יש להקל בעונשו של הנאשם נוכח נסיבות חייו האישיות והמשפחתיות המורכבות.

ב"כ הנאשם ציינה כי במהלך מעצרו של הנאשם בתיק זה הוא ריצה מאסר קצר בפועל בגין הרשעתו בעבירות של איומים, היזק לרכוש במזיד וניסיון לתקיפה סתם שביצע כלפי אביו. נטען כי למעשה הנאשם נענש פעמיים בגלל התיק כאן, הגם שזו אשמתו, שכן לולא מעצרו של הנאשם בהליך זה היה מושת עליו מאסר לריצוי בעבודות שירות בתיק האחר. ובנוסף לכך, היות ובתיק האחר הורשע הנאשם בביצוע עבירות של אלימות במשפחה, נשללו ממנו זכויות רבות שמשליכות על הענישה הצפויה לו בתיק זה. לכן, התבקשה חפיפה מסוימת בין העונש שריצה הנאשם בתיק האחר במהלך מעצרו לבין עונש הצפוי לו בתיק זה. מכאן, עתרה ב"כ הנאשם לניכוי מלוא ימי המעצר ולקביעת עונש המאסר בתיק זה כמאסר נפרד שיקנה לנאשם את ההטבות המנהליות המגיעות לו.

דברי הנאשם

7. הנאשם מסר שהוא נוטל אחריות על המעשים שיוחסו לו בכתב האישום המתוקן והביע צער. לדבריו, יש לו משפחה תומכת, שתי אחיותיו עתידות להתחתן בחודשים הקרובים והוא עצמו עתיד להינשא לארוסתו הנמצאת בחודש שביעי להריונה ממנו. הנאשם ביקש מבית המשפט להתחשב בו ולסייע לו "להיות בן אדם". הנאשם אמר כי הוא אינו צריך להימצא מאחורי סורג ובריה, וברצונו לשוב ולסייע להוריו ולאחיותיו כפי שנהג לעשות עד למעצרו.

דין והכרעה

8. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, נדרש יחס הולם בין חומרת מעשי העבירות בנסיבותיהם ומידת אשמו של נאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. תחילה, אקבע את מתחם הענישה ההולם את מעשי העבירות שביצע הנאשם, על בסיס שיקולים נורמטיביים ואובייקטיביים, בהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו, מידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. לאחר מכן, אקבע את העונש המתאים לנאשם, בהתחשב בנסיבותיו, בצורך בהרתעתו ואחרים כמותו, ובכלל זה אבחן האם יש מקום להחריג ענישתו ממתחם הענישה (ע"פ 2918/13 **דבס נ' מדינת ישראל** (18.7.2013); ע"פ 1903/13 **עיאשה נ' מדינת ישראל** (14.7.2013); ע"פ 1323/13 **חסן נ' מדינת ישראל** (5.6.2013)).

קביעת מתחם העונש ההולם

9. כאשר נאשם מורשע במספר עבירות, יש לבחון תחילה האם העבירות שבוצעו מהוות אירוע אחד או שמא מספר אירועים נפרדים. ככל שמדובר במספר אירועים, יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד, כאשר לאחר מכן רשאי בית המשפט לקבוע עונש נפרד לכל אירוע (יחד עם הקביעה האם ירוצו העונשים בחופף או במצטבר), או לחלופין עונש כולל לכלל האירועים שבנדון (סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין; ע"פ 8641/12 **סעד נ' מדינת ישראל**, פס' 22 (5.8.2013)).

כפי הנזכר, כתב האישום המתוקן ייחס לנאשם אישום אחד, אך זה חבק שני מקרים נפרדים שבגין כל אחד מהם יוחסה לנאשם עבירה של סחיטה באיומים. מעיון בכתב האישום המתוקן עולה כי עסקינן באירועים נפרדים, שאינם קשורים זה לזה, אשר התרחשו במשך פרקי זמן שונים, באתרי בנייה אחרים כלפי מתלוננים שונים. לא ניתן לומר שהעבירה שבוצעה באתר בנייה אחד השפיעה בדרך כל שהיא על ביצועה של העבירה שבוצעה באתר הבנייה האחר. כל אלה מצדיקים לשיטתי התייחסות מובחנת לכל אחד מהמקרים על נסיבותיו, שבשלו הורשע הנאשם בעבירה של סחיטה באיומים, בדרך של קביעת מתחם ענישה נפרד לכל אירוע. מכאן, בהתאם להוראות סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד.

עם זאת, בהסתמך על הוראות אותו סעיף, יש לקחת בחשבון את חפיפת הזמנים בין האירועים השונים, כך שאירוע אחד של סחיטה באיומים נמשך החל ממועד כלשהו בחודשים מאי-יולי 2022 ועד לחודש אוקטובר 2023, ואירוע שני של סחיטה באיומים החל בחודש אוגוסט 2023 ונמשך עד לחודש אוקטובר 2023. אתרי הבנייה אף הם סמוכים זה לזה, באותו

הרחוב, בקרבת מקום מגוריו של הנאשם. שיטת הפעולה של הנאשם אף היא דומה בשני האירועים, בדרך של איומים, הטלת מורא, קללות וגידופים (ובאחד המקרים השלכת אבנים על עובדי האתר).

משכך, באתי למסקנה, כי יש לקבוע מתחם ענישה הולם ביחס לכל אירוע בנפרד, כאשר אותו מתחם עונש יהיה זהה בהתחשב בדמיון הרב בין האירועים.

לאחר מכן, בהתאם למצוות המחוקק, יש לקבוע האם יש מקום לגזור עונש נפרד לכל אירוע או עונש כולל לכל האירועים. לדידי, בהתחשב בעובדה כי המדובר באירועים דומים מאד, ממניעים זהים, שבוצעו בסמיכות זמנים, באתרי בנייה קרובים, הגם שכלפי מתלוננים שונים שאין זיקה ביניהם, יש מקום להטיל על הנאשם עונש כולל אחד ביחס לשני האירועים (ראו: ע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.2014); ע"פ 2519/14 **ענאד אבו קיעאן נ' מדינת ישראל** (29.12.2014); ע"פ 2240/21, 2557/21 **מדינת ישראל נ' שחר ואח'**, פס' 13 (8.11.2021); סע' 40ג(א) ו-40ג(א) לחוק העונשין).

10. אשר לקביעת מתחמי הענישה, נקבע בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין כי על מתחם הענישה ההולם לשקף את עקרון הגמול, המהווה עקרון מנחה בענישה, בהתאם ליחס ההולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו, וכי בקביעת המתחם יש להתחשב בערכים החברתיים שנפגעו בגין העבירות הנדונות, במידת הפגיעה בערכים אלה ובמדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, כמפורט בסעיף 40ט לחוק העונשין.

11. **הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו בביצוע עבירה של סחיטה באיומים**, לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין, כזו שהביאה לידי התוצאות הרצויות לסוחט, אשר העונש המרבי הקבוע בצדה הוא 9 שנות מאסר בפועל, הם זכותו של קורבן הסחיטה לחירות, כבוד, אוטונומיה, חופש בחירה ופעולה, ביטחון, שגרת חיים ושלוות נפש. ביצועה של העבירה פוגע אף בזכות השימוש בקניין של קורבן הסחיטה. עבירת הסחיטה באיומים מהווה עשיית דין עצמית הפוגעת ביסודות הסדר החברתי, במרקם חיהם ובחירותם של הנסחטים במישור האישי והכלכלי. הפגיעה בערכים החברתיים מתעצמת מקום בו מבצע הקורבן את דרישות הסוחט, וכאשר מדובר בסחיטה המתרחשת לאורך זמן (ראו: ע"פ 395/22 **מדינת ישראל נ' פלוני** (18.5.2022); ע"פ 1637/13 **גולן נ' מדינת ישראל**, פס' 15 (15.7.2014); ע"פ 5769/14 **אלרואי נ' מדינת ישראל**, פס' 15 (20.9.2015); ע"פ 2200/16 **סויטאת נ' מדינת ישראל**, פס' 8 (21.7.2016)).

12. בית המשפט העליון הדגיש בפסיקתו את חומרת העבירה ואת הצורך בגינויה, כמו גם את החשיבות שבענישה מחמירה ומרתיעה בדמות עונשי מאסר ממשיים בגין ביצועה. זאת לשם

מניעתה, בשים לב למאפייניה הייחודיים ו"קשר השתיקה" שלצידה אשר נובע מחששו של קורבן הסחיטה לפנות לרשויות האכיפה, ואשר מעצים את פגיעתו. אף נקבע כי בכוחה של ענישה מחמירה לתמרץ קורבנות סחיטה להתלונן.

כך למשל, ראו קביעותיו הנורמטיביות של כב' השופט א' שטיין בע"פ 4416/23 מהרי נ' מדינת ישראל, פס' 12 (4.10.2023), בהאי לישנא:

"לא אחת עמד בית משפט זה על חומרתה המופלגת של סחיטה באיומים וקבע כי עבירות כאלה מחייבות החמרה בענישה (ראו: ע"פ 2200/16 סויטאת נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (21.7.2016); ע"פ 18/20 זועבי נ' מדינת ישראל, פסקה 2 (20.8.2020)). בפרט, נקבע כי ענישה כאמור צריכה להעביר מסר חד וברור לציבור, כי הסוחטים באיומים ישלמו על מעשיהם בדרך של שלילת חירותם לתקופה ארוכה - זאת, לא רק מטעמי הלימה והרתעת הרבים, אלא גם כדי לעודד את קורבנות הסחיטה לשבור את 'קשר השתיקה' שנכפה עליהם ולפנות, מבלי להסס, לרשויות אכיפת החוק על-מנת לשים קץ לסחיטה בה הם נתונים (ראו: ע"פ 6774/01 מדינת ישראל נ' אלעלווין (1.11.2001)). עבירת סחיטה באמצעות איומים פוגעת קשות במרקם חייהם של קורבנות העבירה הנסחטים - במישור האישי והכלכלי כאחד - כאשר הסוחט עושה דין לעצמו, מנצל לרעה את עודף הכוח שבידו, פוגע בחופש הבחירה של נפגע העבירה וגוזל את קניינו (ראו: ע"פ 5769/14 אלרואי נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (20.9.2015))."

עוד אפנה לדברי בית המשפט העליון בע"פ 3317/13 אל אעסם נ' מדינת ישראל (18.7.2013):

"העבירה של סחיטה באיומים, שבתי המשפט נתקלים בה לא אחת, היא עבירה שבשפל המדרגה המוסרי, ומנוגדת לסדר חברתי מתוקן; כדי לסחוט את הזולת, מטילים עליו אימה, כך שיעשה את רצונו של הסוחט. כך ככלל, לא כל שכן מקום שהמדובר ב'חלוקת אזורי שליטה', ... שמשמעה עבריינות שיטתית, המזכירה לטעמי את עולם המאפיה במקומות אחרים. המלים 'האזור בשליטה שלנו' ... אתה חייב לקחת אותנו לשמור, אין לך ברירה', מדברות בעדן. העבירה כוללת, כדברי המחבר ג' הלוי (תורת דיני העונשין ד' (תשע"א-2010), 583) 'את כלל דרכי האיומים (בכתב, בעל פה או בהתנהגות) ואת כלל מושאי האיום (פגיעה בגוף, בחרות, ברכוש, בפרנסה, בשם טוב, בצנעת הפרט, בפרסום עניין רלוונטי לנסחט או כל הטלת אימה אחרת)'. בע"פ 9489/06 אבו עסא נ' מדינת ישראל (2007), שם הושתו עונשי מאסר ממושכים יותר, של שלוש ומחצה וחמש שנות מאסר, אמנם בנסיבות שיש בהן יתר חומרה, ציטט המשנה לנשיא ריבלין (פסקה 9) מפי בית המשפט המחוזי בבאר שבע

(השופטת ברקאי) דברים שראוי לחזור עליהם: 'המעשים בהם הודו הנאשמים ... הינם מן החמורים שחברה מתוקנת ומתורבתת יכולה לשאת. התופעה העבריינית בה פרזיטים מבקשים לחיות מעמל כפיהם של אחרים בדרך של סחיטה באיומים, הינה תופעה חמורה ובזויה המעוררת שאט נפש, אותה יש לשרש בדרך של השתת עונשים מרתיעים. התופעה בה נסחטים בעלי עסקים באיומים היא למרבה הצער תופעה נפוצה ורק לעיתים רחוקות אוזר הקורבן אומץ כדי לפנות לעזרת רשויות החוק. כאשר זה אוזר אומץ, כפי שקרה כאן, ובוחר להתלונן, חייב בית המשפט להשית ענישה מחמירה אשר תוציא מסר ברור הן למתלוננים, אשר תחזקנה ידיהם לבוא ולהתלונן, והן לכלל הציבור כי בעבירות שכאלה יושתו עונשים כבדים כדי להפגין ולקדם את שאט הנפש אותה מגלה חברה מתוקנת כלפי עבירה זו".

ראו גם דברי בית המשפט העליון בע"פ 6264/23, 6584/23 פלוני נ' מדינת ישראל (4.2.2024):

"נקודת המוצא לדיוננו היא פסיקתו של בית משפט זה, אשר הדגישה את החומרה הרבה שנודעת לעבירת הסחיטה באיומים, אשר פוגעת, פגיעה קשה, ביסודות הסדר החברתי; בשלום הציבור; ובמהלך חייהם ובחירותם האישית והכלכלית של הנסחטים (ראו, מני רבים: ע"פ 6918/21 בן נון נ' מדינת ישראל, פס' 15 (20.12.2022); ע"פ 5769/14 אלרואי נ' מדינת ישראל, פס' 15 (20.9.2015)). עוד נקבע, כי חומרתה היתרה של עבירה זו 'באה לידי ביטוי גם בהתחשב במימד הייחודי שטמון בה 'קשר שתיקה' אשר מונע מנפגע העבירה לפנות לעזרתן של רשויות אכיפת החוק, מחשש שמא יתממשו איומי הסחיטה' (ע"פ 5052/22 סזנוב נ' מדינת ישראל, פס' 11 (11.1.2023)). משכך, הרשעה בעבירה זו מצדיקה, ואף מחייבת, ענישה מחמירה, אשר תהדהד מסר מרתיע, חד וברור, ותעודד את קורבנות העבירה 'לשבור את קשר השתיקה' (ראו: ע"פ 2048/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 14 וההפניות שם (14.11.2018)). לא בכדי, אפוא, קבע המחוקק עונש חמור של עד 9 שנות מאסר בגין עבירה זו".

כמו כן, ראו ע"פ 5052/22 סזנוב נ' מדינת ישראל (11.1.2023):

"בית משפט זה עמד לא אחת על החומרה הרבה הנשקפת מעבירת הסחיטה באיומים, הפוגעת באופן ניכר בשלום הציבור, בשגרת חייו ובביטחונו, ואשר מצדיקה הטלת עונשים מחמירים ללא פשרות (ע"פ 6918/21 בן נון נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (20.12.2022); ע"פ 395/22 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 10 (18.5.2022))

(להלן: עניין פלוני)). עבירה זו משבשת באופן חמור את מהלך חייהם התקין של הנסחטים וגורמת להם למצוקה, לכאב ולדאגה (ע"פ 5769/14 אלרואי נ' מדינת ישראל, פסקה 15 (20.9.2015)). חומרתה היתרה של העבירה באה לידי ביטוי גם בהתחשב במימד הייחודי שטמון בה 'קשר שתיקה' אשר מונע מנפגע העבירה לפנות לעזרתן של רשויות אכיפת החוק, מחשש שמא יתממשו איומי הסחיטה. זאת במיוחד שעה שבבסיס הסחיטה עומד איום בחשיפת מידע אינטימי בעל אופי מיני (ע"פ 4423/22 אבו עמרה נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (30.10.2022); ע"פ 5057/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (28.12.2022)). מעצם טיבה של עבירת הסחיטה באיומים, היא יוצרת פגיעה קשה באוטונומיה של נפגע העבירה, אשר מעשיו מוכפפים לרצונו של הסוחט".

וראו גם, ע"פ 18/20 זועבי נ' מדינת ישראל (20.8.2020):

"עבירת הסחיטה באיומים היא עבירה מכוערת. יש בה כדי לערער את שלטון החוק ולהחליפו בשלטון הבריון. מדובר בכרסום הנורמות של החברה. עבירה זו קשה לאכיפה, שכן לא פעם המתלונן צריך לבחור ממי הוא חושש יותר - מהסוחט באיומים או מהתוצאות של הסחיטה. חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם התנהגות כזו".

13. כאמור, העונש המרבי שניתן להטיל על מי שביצע עבירה של סחיטה באיומים, מקום בו הנסחט נכנע לאיום וביצע את המעשה שדרש הסוחט - עומד על 9 שנות מאסר. בקבעו את העונש המרבי, הביע המחוקק עמדה ערכית ביחס לעבירה זו, באמצעות הצבת רף ענישה הולם בנסיבות החמורות ביותר.

יש לציין כי אך לאחרונה ביקש המחוקק להחמיר עם תופעת גביית דמי חסות מבעלי עסקים או מכל אדם על ידי גורמים עבריינים, ולשם כך ביום 2.8.2023 פורסם ברשומות חוק העונשין (תיקון מס' 146 והוראת שעה), התשפ"ג-2023. התיקון לחוק העונשין בא לשם התמודדות עם תופעה שבה עבריינים גובים דמי חסות מעסקים על מנת לשמור עליהם מפני פגיעה של עבריינים, בין שהם עבריינים אחרים ובין שהם נוטלי דמי החסות עצמם. התיקון הוסיף לחוק העונשין את סעיף 428א, הקובע ענישה על עבירה של גביית דמי חסות, והוראת שעה לחמש שנים (סעיף 428ב) הקובעת עונש מינימום על גביית דמי חסות.

בדברי ההסבר נכתב: "המציאות בשטח מוכיחה כי איום לשם סחיטת אדם או בעל עסק לא תמיד נעשה בצורה מפורשת וגלויה אלא באופן מרומז, בהסתמך על זהות המאיים, על זהות שולחו או על 'השם' שיצא לו באזור. בנוסף, המשטרה נתקלת במצבים בהם ארגוני פשע המתחזים לחברות שמירה גובות מבעלי עסקים כסף עבור 'שירותי שמירה' לכאורה, כאשר בפועל לא מסופק שירות כלשהו".

במסגרת תיקון החקיקה, הוסף סעיף 428א לחוק העונשין, הקובע עבירה של גביית דמי חסות בשתי דרגות: א. גביית דמי חסות תוך כדי ניצול מצוקתו של אדם. החוק קובע חזקה, לפיה אם התבצעו עבירות גוף או רכוש בסביבת מגוריו או עסקיו של אדם, שנדרש למתן תמורה באופן שיטתי או מתמשך, שמעצם טיבן עלולות לגרום לחשש לפגיעה בגוף או ברכוש של האדם או משפחתו, חזקה כי גובה דמי החסות ידע כי התמורה ניתנה עקב מצוקה של האדם, אלא אם כן הוכיח אחרת. העונש בגין עבירה זו הינו שש שנות מאסר. ב. גביית דמי חסות תוך כדי איום. העונש בגין עבירה זו הינו בין שבע לתשע שנות מאסר.

כמו כן, נחקק סעיף 428ב לחוק העונשין, אשר קובע עונש מאסר מינימום, אלא אם החליט בית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשמו, להקל בעונשו של העבריין. בנוסף, החוק קובע הסדר חילוט פלילי, בנוסף לכל עונש שהוטל במסגרת גזר הדין, וחילוט בהליך אזרחי, ללא הרשעה בהליך הפלילי, בהתקיימות התנאים הקבועים בסעיף.

יובהר, הנאשם שלפני לא הורשע בסעיפי העבירה שנחקקו במסגרת תיקון חקיקתי זה. ברם, אין להתעלם מתכלית תיקון החקיקה, העולה בקנה אחד עם מגמת החמרת הענישה בעבירות של סחיטה באיומים בהן עסקינן. מגמה זו משתקפת מהפסיקה העדכנית, הן לצורך ביטוי הגמול העונשי הראוי למי שמבצע עבירות שכאלה, על כל המשתמע מכך במונחי הפגיעה בערכים החברתיים המוגנים, והן לצורך חשיבות הרתעת הרבים, בהינתן כי תופעה מכוערת זו הפכה למכת מדינה.

14. **מידת הפגיעה בערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות של סחיטה באיומים**

מצד הנאשם היא גבוהה. הנאשם הטיל אימתו על נפגעי העבירות בכך שאיים עליהם ודרש מהם להעביר לרשותו את יתרת הברזל מהעבודות שנעשו באתרי הבנייה, ובחששם ממנו נאלצו נפגעי העבירות למסור לרשות הנאשם במשך תקופה ממושכת את הברזל כפי דרישתו. באחד המקרים, כפי שתואר, נמנעו מפתחת כניסה נוספת לאתר הבנייה משום שהנאשם התנה זאת בתשלום "לתושבי הבניינים הסמוכים". במקרה אחר, הנאשם השליך אבנים על העובדים באתר. במעשיו אלו, פגע הנאשם בערכים המוגנים שבעבירה של סחיטה באיומים ובמיוחד בכך שמעשי הסחיטה באיומים שביצע פגעו בחירותם של נפגעי העבירה, בשלוותם, בתחושת ביטחונם, בשגרת יומם ועבודתם, תוך הטלת מורא ופחד. מדובר במקרים שבהם קרבנות עבירות הסחיטה נכנעו לאיום והעבירו לידי הנאשם באופן תדיר על פני תקופות ממושכות את יתרת הברזל שהצטברה ברשותם, ובדרך זו אף נגרמו להם הפסדים ממוניים.

15. **בבחינת נסיבות הקשורות בביצוע העבירות (סעיף 40ט לחוק העונשין) הבאתי בכלל חשבון**

כי חלקו של הנאשם בביצוע העבירות היה מרכזי ובלעדי, בכך שסחט באיומים, קללות וגידופים, מנהלי פרויקטים באתרי בנייה שונים הסמוכים למקום מגוריו, למען בצע כסף במטרה להתעשר מרווחי מכירת ברזל שנמסר לרשותו בהתאם לדרישתו, בשל חששם מפניו.

מעשי הנאשם לא היו מעשים ספונטאניים כי אם מעשים יזומים ומתוכננים.

האירוע הראשון המתואר בכתב האישום, הינו מאוחר מבחינת כרונולוגית לאירוע אחר המובא מיד לאחריו. תחילתו של האירוע הראשון, על פני ציר הזמן, במועד שבין חודש מאי לחודש יולי 2022, אז בעת פינוי דיירים מהאתר, הגיע הנאשם והחל לזרוק אבנים על העובדים באתר תוך שהכריז בפניהם כי הוא "בעל הבית" של המקום. במהלך כשנה וארבעה עד שישה חודשים, סחט הנאשם את מנהלי אתר הבנייה באיומים, קללות וגידופים, בדרישה להעביר לרשותו את יתרת הברזל שהצטברה באתר. הנאשם הטיל אימה על שני מנהל האתר לפגיעה בגופם או ברכושם, ובשל חששם מפניו קיבל מהם את יתרת הברזל שנאגרה במקום, לפי דרישתו, עד לחודש אוקטובר 2023. אמנם, הנאשם השליך בתחילה אבנים על עובדים באתר ולא ישירות כלפי נפגעי עבירת הסחיטה, אך במעשיו אלו הנאשם המחיש למעשה את רצינות כוונותיו האלימות, תוך מימוש איומיו להטיל אימה ולפגוע בעובדי המקום, והכל כדי לגרום למנהלי האתר להעביר לרשותו את יתרת הברזל באתר, ללא כל תמורה.

האירוע הנוסף החל בחודש אוגוסט 2023 ונמשך עד לחודש אוקטובר 2023, היינו במקביל לאירוע הסחיטה הקודם. במקרה זה, הנאשם פנה למנהל אתר בנייה אחר הסמוך אף הוא לביתו, והודיע לו כי הוא "שולט בשכונה ואחראי על כל האזור" וכי לא יוכל לבנות באתר מבלי שיעביר לרשותו את יתרת הברזל של עבודות הבנייה. הנאשם איים על מנהל אתר הבנייה באומרו לו כי אם לא יענה לדרישתו ישרוף את כלי העבודה באתר, והצביע על אתר בנייה סמוך שקירותיו הוצתו על מנת להמחיש את הסיכון הנשקף מפניו אם לא יתמלאו דרישותיו. בשל איומי הנאשם לפגוע ברכוש המשמש לעבודות באתר ולשבש את מהלך התקין של עבודות הבנייה במקום, נאלץ מנהל האתר להעביר לרשות הנאשם את הברזל לפי דרישותיו, במשך כשלושה חודשים. יתר על כן, בעת שנודע לנאשם כי בכוונת מנהל האתר לפתוח כניסה נוספת לאתר, בסמוך לשביל הכניסה לביתו, הוא פנה למנהל האתר, יחד עם דייר אחר המתגורר בסמוך לאתר, והתנה את פתיחת שביל הגישה בתשלום לתושבי הבניינים הסמוכים. בעקבות כך, נמנע מנהל האתר מלפתוח את שביל הגישה למקום כפי שתכנן.

הנאשם במעשיו הטיל פחד ואימה, תוך שימוש באיומים, קללות, גידופים והשלכת אבנים במטרה לקבל לידי רכוש בעל ערך שלא כדין. לא מדובר במעשי סחיטה באיומים נקודתיים אלא במעשים מתמשכים שגרמו למנהלי אתרי הבנייה לחשוש מפני הנאשם ולהיענות לדרישותיו להעביר לרשותו את יתרת הברזל באתרי הבנייה במהלך התקופות הנזכרות. ניצול סחטני חוזר, לאורך זמן, הוא נסיבה מחמירה.

כתוצאה מהעבירות שביצע הנאשם, נגרעו יתרות הברזל משני אתרי הבנייה והועברו ללא תמורה לידי הנאשם שלא כדין, בשל איומיו והתנהלותו מטילת האימה. אמנם היקפו של הנזק הכלכלי שנגרם לחברות הבנייה שפעלו באתרי הבנייה לא צוין בכתב האישום, אולם מדובר בנזק שאינו

מבוטל בהתחשב בפרקי הזמן שבהם נמשכו העבירות, שבמהלכם הועברו לידי הנאשם יתרות הברזל, ללא כל תמורה. להתנהלות המתוארת מצד הנאשם פוטנציאל לגרימת נזק רב יותר מזה שנגרם, שכן נקל לשער כי האירועים המתוארים היו עשויים להסלים עד כדי אלימות פיזית של ממש כלפי מי מהעובדים באתרי הבניה.

לא נפגמה יכולתו של הנאשם להבין את אשר עשה ולא נגרעה יכולתו להבין את הפסול שבהם. הנאשם יכל להפסיק את מעשיו קודם לכן, אך לא עשה כן עד שמעצרו הביא להפסקתם. לא נטענה ולא הוכחה קרבתו של הנאשם לסייג לאחריות פלילית.

16. בבחינת **מדיניות הענישה הנהוגה** על בית המשפט לבחון ענישה שהוטלה על נאשמים במקרים שנסיונותיהם דומות לנסיבות המקרה הנדון, תוך שימת לב להבחנות מתחייבות. בעניין זה יפים דברי בית המשפט העליון בע"פ 780/16 **שושה נ' מדינת ישראל** (20.2.2017):

"...בבחינת מדיניות הענישה הנהוגה לא נדרש בית המשפט לאתר מקרים שיש ביניהם חפיפה מושלמת; שהרי המציאות אינה מזמנת במרבית המקרים אירועים הזחים 'אחד לאחד' זה לזה. בבואו של בית המשפט להציב מתחם ענישה הולם עבור הנאשם שבפניו, עליו לאתר מקרים שיהיו דומים דיים להשוואה".

17. בחינת מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין מלמדת על מנעד ענישה שהוא תלוי נסיבותיו המסוימות של המקרה. עם זאת, בשנים האחרונות ניכרת מגמת החמרה בענישה, כך שלרוב הוטלו עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח לתקופות משמעותיות לצד ענישה כלכלית וענישה מותנית, בהתחשב בכלל הנסיבות ובכללן: טיב האיומים, משך מעשה הסחיטה באיומים, קיומו של תכנון, גובה התמורה שקיבל הסוחר ומידת הנזק שנגרם לנסחט, וכל זאת לצד שיקולי הרתעת היחיד והרבים. לאחר בחינת הפסיקה אליה הפנו הצדדים, ופסיקה נוספת, מצאתי להפנות למקרים הבאים:

א. ע"פ 6264/23, 6584/23 **פלוני נ' מדינת ישראל** (4.2.2024) - הנאשמים 1 ו-2 הורשעו, על יסוד הודאתם, בעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 לחוק העונשין. הנאשמים 1 ו-2 הגיעו לביתו של המתלונן והשמיעו בפניו איומים שונים, תוך דרישה שישלם להם סך של 300,000 ₪. בעקבות כך, נסע המתלונן יחד עם הנאשמים 1 ו-2 לבית הוריו ומסר להם סכום של 173,000 ₪ שנטל משם. בדרכם חזרה לבית המתלונן, הוסיפו הנאשמים 1 ו-2 לאיים עליו והנחו אותו כיצד למשוך את יתרת הסכום ולמוסרו לידיהם. למחרת היום, דיווח המתלונן למשטרה על שאירע. במהלך השבועיים שלאחר מכן, המשיך נאשם 1 לשוחח עם המתלונן ולאיים עליו, תוך שהוא דורש את יתרת הסכום. המתלונן תיאר עמו מפגש לצורך מסירת יתרת הסכום

וכך נעצר על ידי המשטרה. בית המשפט המחוזי קבע מתחמי ענישה שונים לכל אחד מהנאשמים, בהתחשב בשוני בהיקף מעשיהם, כך: לנאשם 1 - מתחם **בין 21 ל-36 חודשי מאסר בפועל**; ולנאשם 2 - מתחם **בין 15 ל-24 חודשי מאסר בפועל**. על נאשם 1, בעל עבר פלילי, נגזרו 24 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס בסך של 3,000 ₪ ופיצוי בסך של 100,000 ₪; על נאשם 2, בעל עבר פלילי, נגזרו 16 חודשי מאסר בפועל, מאסר מותנה, קנס בסך של 2,000 ₪ ופיצוי בסך של 75,000 ₪. בית המשפט העליון קיבל את ערעורה של המדינה, ודחה את ערעורו של נאשם 1, החמיר בעונשם של הנאשמים, תוך שהדגיש כי אין ערכאת הערעור נוהגת למצות את הדין, באופן הבא: עונשו של נאשם 1 הועמד על **30 חודשי מאסר בפועל** (חלף 24 חודשי מאסר); עונשו של נאשם 2 הועמד על **22 חודשי מאסר בפועל** (חלף 16 חודשי מאסר). בית המשפט העליון דחה את ערעור המדינה בנוגע לרכיב הקנס משום שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין ובהתחשב בנסיבות העניין, אך הדגיש את החשיבות בענישה כלכלית משמעותית בעבירות המבוצעות ממניע כלכלי. **יודגש כי להבדיל מהמקרה לעיל, שם הסחיטה נמשכה כשבועיים, במקרה שלפני עבירות הסחיטה נמשכו על פני תקופות ממושכות של כשלושה חודשים וכשנה וחצי.**

ב. ע"פ 5052/22 **סזנוב נ' מדינת ישראל** (11.1.2023) - הנאשמת הורשעה, על יסוד הודאתה, בעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין. בין הנאשמת לבין המתלונן, פנסיונר נשוי כבן 70 שנה, התפתחה מערכת יחסים רומנטית. הנאשמת נזקקה לסיוע כספי מצד המתלונן ועל רקע האמור, במשך תקופה ארוכה, במספר רב של הזדמנויות ובאופן שיטתי, דרשה מהמתלונן סכומי כסף שונים, תוך שאיימה עליו בעל פה ובכתב כי תחשוף את מערכת היחסים ביניהם ותמונות אינטימיות ששלח לה. המתלונן נענה לדרישות הנאשמת, בשל חששו הכבד של המתלונן שמא הנאשמת תממש את איומה, והעביר לה כספים, חלקם ישירות וחלקם באמצעות נהגי מוניות ששלחה אליו והעברות בנקאיות או דיגיטליות למוטבים שונים בהתאם לפרטים שמסרה לו, בסך כולל של 300,000 ₪. על רקע אירועים אלה, נקלע המתלונן למצב נפשי וכלכלי קשה ואף ניסה לשלוח יד בנפשו. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הולם **בין 34 ל-50 חודשי מאסר בפועל** והעמיד את עונשה של הנאשמת, נעדרת עבר פלילי ונסיבות חייה קשות, על **36 חודשי מאסר בפועל**, מאסר על תנאי ופיצוי מוסכם בסך 25,000 ₪ בתוספת 20,000 ₪ וקנס בסך 10,000 ₪. בית המשפט העליון ציין כי אף אם מתחם העונש מחמיר מעט, אין מקום להתערב בעונש. נקבע כי העונש שהושת, גם אם אינו קל, מבטא כראוי את חומרת המעשים ואת מגמת ההחמרה בעבירות אלו.

ג. ע"פ 1777/20 **קבהא נ' מדינת ישראל** (24.5.2021) - הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, בעבירות של קשר לפשע לפי סעיף 499(א) לחוק העונשין, סחיטה באיומים

לפי סעיף 428 לחוק העונשין וסיוע לירי באזור מגורים לפי סעיף 340 בצירוף סעיף 31 לחוק העונשין. המתלונן, בעלים של חנות, צבר חובות רבים, בהם חוב בסך של כ-440,000 ₪, בגין שיקים שלא כובדו. אחד מנושיו של המתלונן פנה אל אחר, וביקש ממנו לסייע בגביית החוב מהמתלונן. לשם כך פנה האחר מספר פעמים אל המתלונן, ואיים עליו כי יפגע בו אם לא ישיב את החוב. בשלב זה נכנס הנאשם לתמונה, והגיע, יחד עם אחר, לחנותו של המתלונן, כשהם רכובים על אופנוע. הנאשם נהג באופנוע, והאחר ביצע ירי באזור החנות. לאחר מכן המשיכו השניים בנסיעה, ונמלטו מהמקום. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם נע **בין 12 ל-36 חודשי מאסר בפועל** והשית על הנאשם, בעל עבר פלילי, 12 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס. בית המשפט העליון הבהיר כי מדובר בעבירות חמורות, אך מצא להתחשב בנסיבותיו האישיות הקשות של הנאשם וההליך הטיפולי שעובר, והמיר עונשו ל-**9 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות**, לצד צו מבחן על מנת להבטיח את המשך השתתפותו בהליך הטיפולי.

ד. ע"פ 2048/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (14.11.2018) - הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, בעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין. הנאשם ואחר החליטו לסחוט באיומים חייל בשירות סדיר עמו הייתה להם היכרות מוקדמת תוך הטלת אימתם עליו, בין היתר באמצעות הצגת מצגי שווא, לשם הנעתו להעביר להם סכומי כסף. האחר הורה לאחיו הקטן של המתלונן להעביר מסר מאיים למתלונן לפיו על המתלונן להעביר לו 3,000 ₪, אחרת יפגע. בעקבות האיום, מסר המתלונן את כרטיס האשראי שלו לאחיו, אשר נסע יחד עם הנאשמים לאשקלון, שם משך האחר סך של 3,000 ₪ מחשבונו של המתלונן. כעבור מספר שעות, התקשר הנאשם אל המתלונן והציע לו כי הוא יבקש מהאחר להפסיק לסחוט אותו, בתמורה לכך שהמתלונן יעביר לנאשם סך של 4,000 ₪. המתלונן הסכים להצעת הנאשם ונסע יחד עמו לאשקלון, שם משך המתלונן את הסכום האמור ומסר אותו לידי הנאשם. בהמשך לכך, דרש הנאשם מהמתלונן להעביר סך של 2,000 ₪ תוך שהטיל אימתו עליו, ובשל פחדו עשה המתלונן כדבריו. לאחר מכן, המתינו הנאשם והאחר למתלונן בתחנת הרכבת, אספו אותו ברכב ונסעו עמו למקום מבודד. האחר דרש מהמתלונן להעביר לו 3,500 ₪ תוך שאיים עליו שאם לא יעשה כן - ידקור אותו. הנאשם דרש מהמתלונן להעביר לו את הכסף בתמורה למספר ימים של "שקט" מהאחר. למחרת, מסר המתלונן לנאשם סכום נוסף של 1,000 ₪ והנאשם אמר לו שחובו צבר ריבית ועומד על 6,000 ₪. בעקבות כך, נטל המתלונן הלוואה מהבנק בסך של 6,000 ₪ ומסר את הכסף לבחורה שזהותה אינה ידועה לתביעה. הנאשם פנה שוב כעבור חודש למתלונן וביקש שימסור לו סך של 3,500 ₪ תוך שהבטיח להחזירו לידי. במהלך השיחות, איים הנאשם על המתלונן כי אם לא יעביר לו את הכסף, האחר ידקור אותו. עקב פחדו, מסר המתלונן לנאשם את הסכום האמור. בית המשפט המחוזי העמיד את מתחם העונש ההולם **בין 18 ל-48 חודשי מאסר בפועל**, וגזר על הנאשם, נעדר עבר פלילי, **22 חודשי מאסר בפועל**, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן בסך של

12,675 ₪. בית המשפט העליון דחה את הערעור שהגיש הנאשם והותיר את גזר הדין על כנו.

ה. ע"פ 3791/18 לוי נ' מדינת ישראל (2.10.2018) - הנאשמים הורשעו, על יסוד הודאתם, בעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא וסעיף 29 לחוק העונשין. המתלון וקרוב משפחתו בשם תומר, ניהלו במשותף בית עסק במשך תקופה ממושכת. בשלב מסוים חתמו השניים, לבקשת תומר, על הסכם לפירוק השותפות. המתלון עמד בתנאי ההסכם, ואולם לאחר זמן מה, הובא לידיעת הנאשמים כי תומר אינו שבע רצון מההסכם. בהמשך לכך, בשני מועדים שונים, הגיע הנאשם 2 סמוך לבית העסק, טען בפני המתלון כי תומר סיפר לו שבמהלך עבודתם כשותפים המתלון גנב מתומר כספים, ואף טען כי הנאשם 1, שאף הוא קרוב משפחה של המתלון ושל תומר, ביקש כי המתלון ייבדק במכונת אמת בעניין הטענות כלפיו. בשלב זה הסביר המתלון לנאשם 2 כי ההסכם שבינו לבין תומר נערך על-ידי עורך דין, וכי במידה שיש לתומר טענות כלפיו, יכול הוא לפנות לבית המשפט. בהמשך שאל הנאשם 2 את המתלון האם להזמין עבורו מכונת אמת או ש"זה ילך לכיוונים אחרים". ימים ספורים לאחר מכן, במועדים שונים, פגשו הנאשמים את המתלון במשרד הסמוך לבית העסק. במסגרת פגישות אלה הבהיר הנאשם 1 למתלון כי יש "לסיים את העניין", הציע לו להיבדק במכונת אמת, וציין כי במידה שמכונת האמת תגלה כי המתלון משקר, יהיה עליו לשלם מיליון ש"ח שיתחלקו באופן שווה בין הנאשמים לבין תומר. הנאשם 1 אף אמר כי המתלון "יודע כיצד [הנאשם 1] פועל". לאחר מכן, הציעו הנאשמים כי המתלון יכניסם כשותפים לעסק, אך המתלון הבהיר שבמצב זה יעדיף למכור את העסק. בתגובה לכך, קבעו הנאשמים כי הם ימכרו עבורו את בית העסק, כי הסכום שיתקבל תמורתו יתחלק באופן שווה בין המתלון לבין תומר, וכי כל אחד מהם יעביר לנאשמים מחצית מהסכום שיקבל. זמן קצר לאחר התרחשות האירועים, הגיע הנאשם 2 לבית העסק ואמר למתלון כי הנאשם 1 עצבני משום שהמתלון אינו יוצר עמם קשר ואינו עונה לטלפונים, והבהיר כי הדבר "הולך למקומות ש[המתלון] לא יאהב". המתלון שאל בתגובה האם הנאשמים מתכוונים להרגו, והנאשם 2 השיב כי הם פועלים "בדרכים אחרות", תוך שרמז לשימוש באמצעים פוגעניים ממשניים. בסמוך לאחר שיחה זו, דרשו הנאשמים מהמתלון לאשר לרואה החשבון שלו למסור להם דוחות כספיים של בית העסק, והמתלון עשה כן מתוך חשש מפגיעת הנאשמים. לאחר אירוע זה, חדל המתלון להישמע לדרישות הנאשמים ולענות לשיחות טלפון ממספרים לא מזוהים, וכעבור חודשיים, בגבור חששו מפני פגיעה בו ובמשפחתו, הגיש תלונה למשטרה בגין מעשי הסחיטה המתוארים. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם הענישה בעניינם של הנאשמים נע בין 18 ל-48 חודשי מאסר בפועל, והשית על כל אחד מהנאשמים, בעלי עבר פלילי מכביד, 28 חודשי מאסר לריצוי בפועל, מאסר מותנה, פיצוי למתלון בסך 25,000 ש"ח לכל מערער, וקנס בסך של 5,000 ש"ח לכל מערער. ערעורם של הנאשמים על גזר הדין - נדחה.

ו. ע"פ 1551/15 **שולי נ' מדינת ישראל** (6.9.2016) - הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, ב-4 עבירות של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא וסעיף 29 לחוק העונשין; 11 עבירות של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא וסעיף 29 לחוק העונשין ו-15 עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע לפי סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין. הנאשם ואחרים קשרו קשר לגבות כספים מאנשים בגין המחאות חוזרות בדרך של סחיטה באיומים, הטרדות טלפוניות והפחדות. במסגרת הקשר קיבלו הנסחטים שיחות טלפון מאיומות, במהלכן איים הנאשם לפגוע בהם, במשפחתם וברכושם. במסגרת קשירת הקשר ולשם הוצאתו לפועל, הנאשם העביר לאחרים את ההמחאות החוזרות ושלח אותם אל הנסחטים. הללו פנו לאותם נסחטים בדרישה לקבל מהם את כספי הסחיטה בדרך של הפחדה. כספי הסחיטה הועברו מהאחרים לנאשם. במהלך אותם החודשים, הנאשם והאחרים גבו עשרות אלפי שקלים בתמורה לאותן המחאות מאנשים שונים, בדרך של סחיטה באיומים. בחלק מהמקרים, אף נזרקו חומרי נפץ מסוגים שונים לעבר בתיים של המתלוננים. בית משפט מחוזי קבע כי מתחם העונש לכל אישום בנפרד נע **בין 18 ל-48 חודשי מאסר בפועל** והשית על הנאשם, נעדר עבר פלילי, **46 חודשי מאסר בפועל**, מאסר על תנאי, קנס בסך של 35,000 ₪ וכן הורה על חילוט רכבו לטובת המדינה. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש.

ז. ע"פ 3317/13 **אל אעסם נ' מדינת ישראל** (18.7.2013) - הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, בעבירה של קשירת קשר לפשע לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין; 4 עבירות של סחיטה באיומים: שתיים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין ושתיים לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין. הנאשם ואחר קשרו קשר לסחוט באיומים את המתלון, בעלים של חברת שמירה, כך שיעסיקם כשומרים במתקן של רכבת ישראל. השניים יצרו קשר טלפוני עם המתלון, במספר הזדמנויות, ואיימו לפגוע בגופו, בחירותו ובפרנסתו אם לא יעסיקם כשומרים. השניים איימו על שני שומרים בחברה והטילו עליהם אימה על מנת להניעם מעבודה אצל המתלון, ואלה אכן עזבו את עבודתם אצל המתלון בעקבות האיומים. נאשם אחר ואדם נוסף פקדו את בנו של המתלון במקום עבודתו, בשלוש הזדמנויות שונות, ושאלו על המתלון תוך המתנה להגעתו עד לעזיבתם כעבור זמן מה, כדי ליצור עליו לחץ. בית המשפט המחוזי השית על הנאשם **15 חודשי מאסר בפועל** ומאסר על תנאי. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת הדין.

ח. ע"פ 7083/12 **מדינת ישראל נ' כהן** (2.12.2013) - הנאשם, אסיר ברישיון, הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 לחוק העונשין. בין הנאשם לבין המתלון התפתחה מערכת יחסים שכללה בקשות של הנאשם מהמתלון למתן כספים. הנאשם הגיע אל המתלון והציג לפניו מה שנחזה כאקדח לצד דרישת "קנס" בסך של 2,500 ₪, אשר ניטל. בפעם אחרת, דרש הנאשם מהמתלון להעביר לו את רכבו יחד עם תשלום בסך של 20,000 ₪, שנסתיימה בפועל בנטילת סך של

900 ₪. בית המשפט המחוזי השית על הנאשם, בעל עבר פלילי מכביד, עונש של 13.5 חודשי מאסר בפועל (כתקופת מעצרו), מאסר על תנאי ופיצוי בסך של 5,000 ₪. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה, והעמיד את עונשו של הנאשם על **24 חודשי מאסר בפועל**, לצד יתר רכיבי העונש שנותרו על כנם, תוך שציין כי כמקובל אין בכך כדי למצות את הדין.

ט. ע"פ 1430/12 **אבולקיעאן נ' מדינת ישראל** (14.4.2013) - הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של סחיטה בכוח לפי סעיף 427(א) לחוק העונשין, בעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין, בשתי עבירות של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא לחוק העונשין ובשתי עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. הנאשם הועסק כקבלן משנה על ידי חברה קבלנית שהועסקה על ידי חברה יזמית בפרויקט לבניית יחידות דיור. לאחר שהתקשרותה של החברה הקבלנית עם החברה היזמית הופסקה, נחתם בין החברה היזמית לבין החברה שבבעלות הנאשם הסכם לפיו בתמורה לסכום שיקבל הנאשם ישלים את עבודת הבנייה באתר ולא יבוא בדרישת חוב אל החברה היזמית. כחודש לאחר חתימת ההסכם האמור, פנה הנאשם אל סמנכ"ל החברה היזמית ודרש ממנו, בניגוד להסכם, לשלם לו את חובה של החברה הקבלנית. סמנכ"ל החברה היזמית סירב לדרישתו של הנאשם ומפאת האימה שהטיל עליו הנאשם וחששו כי הלה יגרום, באמצעות בני שבטו, להשבתת העבודה בפרויקט, שילם לנאשם סכום של 110,000 ₪. הנאשם פנה לקבלן משנה נוסף שהעסיקה החברה היזמית באתר ודרש ממנו להפסיק את עבודתו באתר. מפאת האימה שהטיל הנאשם על קבלן המשנה הנוסף, נמנע האחרון במשך כחודש ימים מלהתחיל בבנייה ונאלץ לשלם לעובדיו סך של 70,000 ₪ מבלי שעבדו בפועל. הנאשם דרש מסמנכ"ל החברה היזמית סכומי כסף נוספים והמשיך לעבוד באתר על אף שהודע לו על הפסקת עבודתו. הנאשם נפגש עם סמנכ"ל החברה היזמית ודרש ממנו לשלם לו כסף, שאחרת "יהיה לך בלגן בשטח". מפאת האימה שהטיל הנאשם על סמנכ"ל החברה היזמית, מסר האחרון לנאשם המחאה על סך 23,560 ₪. במהלך חודשיים, פנה הנאשם אל קבלן שהועסק באתר על ידי קבלן המשנה הנוסף, במספר הזדמנויות, וגירש אותו ואת פועליו מאתר הבנייה, תוך שאמר לו, בין היתר, שאם לא יצא מהאתר יהיה בלגן באתר וכן איים בהפעלת חומר נפץ באתר וגרימת מוות. הנאשם פנה לקבלן הקידוח ולחשמלאי שעבדו באתר מטעמו של הקבלן והורו להם לעזוב את האתר. כתוצאה מאיומיו ומעשיו של הנאשם, עזב קבלן המשנה עם פועליו את האתר ונאלץ לשלם להם את שכרם בסך של 20,000 ₪ מבלי שביצעו את עבודתם. הנאשם איים על קבלן שהעסיק קבלן המשנה הנוסף בדרישה שיעזוב את האתר שאחרת יפגע בו ובבני משפחתו. הנאשם היכה ויידה אבנים על קבלן חיצוני לביצוע עבודות קידוח שהזמין למקום מהנדס מטעם החברה היזמית וזה נאלץ לעזוב את המקום מבלי שהשלים את עבודתו. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם, נעדר עבר פלילי, **12 חודשי מאסר בפועל**, מאסר על תנאי, קנס בסך של 15,000 ₪ ופיצוי למתלונן בסך של 2,000 ₪. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת

הדין.

י. ע"פ 3877/12 **אבו גוש נ' מדינת ישראל** (9.1.2013) - הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין. הנאשם הגיע לקופת חולים שבה עבד המתלונן כרופא, הכניס את המתלונן לחדרו ונעל את הדלת מבפנים. הנאשם דרש מהמתלונן סך של 200 ₪ ואישור מחלה. המתלונן סירב לדרישות הנאשם, אך לאחר שהלה הכניס את ידו לכיס בתנועה מאיימת והצהיר שלא יעזוב את החדר בלי לקבל את מבוקשו, מסר המתלונן לנאשם סך של 100 ₪. לאחר שהמתלונן הלך לכיוון רכבו, נכנס הנאשם לרכב ודרש מהמתלונן סך של 100 ₪ נוספים. הנאשם עזב את המקום תוך שאיים על המתלונן באומרו לו שאם לא יהיה אישור מחלה ביום ראשון "אז אתה יודע מה יהיה". בית המשפט המחוזי השית על הנאשם, בעל עבר פלילי מכביד, **24 חודשי מאסר בפועל** ומאסר על תנאי. בית המשפט העליון דחה את הערעור הנאשם על חומרת העונש.

יא. ע"פ 1106/11 **מדינת ישראל נ' ואקנין** (29.6.2011) - הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, במספר עבירות של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין. הנאשם הורשע יחד עם אחר בעבירה שביצעו במשותף, הועמד לדין ושוחרר לאחר ריצוי מאסר. הנאשם הגיע לביתו של האחר ושוחח עמו. עם תום השיחה הודיע האחר להוריו כי בכוונתו לעזוב את הארץ באופן מידי. בעת שעשה האחר את דרכו לשדה התעופה, שמעה ממנו אמו כי הנאשם רואה בו אשם במאסרו ודורש ממנו פיצוי בסך של 8,000 ₪. הוריו של האחר יצרו קשר עם הנאשם וביקשו להיפגש עמו. בפגישתם, מסר להם הנאשם כי הסכום המבוקש הינו פיצוי על תקופת המאסר שריצה "באשמת" בנם. הורי האחר השיבו לנאשם כי ידם אינה משגת את הסכום האמור, והנאשם הואיל להפחיתו לסך של 5,000 ₪ בתשלומים. הנאשם הורה להורי האחר שלא לשוחח על כך עם איש וכי אם יעשו כן יהיו להם "בעיות גדולות". הנאשם אמר להם כי בנם עשה טעות בגינה הוא צריך לשלם, ואם הם ישלמו לו - הוא לא יפגע. כחלק מהסכם פריסת התשלומים, שילמו הורי האחר לנאשם סך של 3,000 ₪. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם, בעל עבר פלילי מכביד, עונש של 9 חודשי מאסר בפועל, והפעיל עונש של 6 חודשי מאסר על תנאי במצטבר, מאסר על תנאי, פיצוי בסך של 3,000 ₪ וקנס בסך של 2,000 ₪. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש והעמיד את עונשו של הנאשם על **30 חודשי מאסר בפועל** (חלף 9 חודשי מאסר בפועל). יתר רכיבי הענישה, לרבות הפעלת עונש מאסר על תנאי של 6 חודשים לריצוי במצטבר - נותרו על כנם.

יב. ע"פ 1725/07 **מדינת ישראל נ' פלוני** (14.5.2007) - הנאשמים הורשעו, על יסוד הודאתם, בעבירות הבאות: נאשם 1 בעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 לחוק העונשין; נאשם 2 בעבירה של סיוע לסחיטה באיומים לפי סעיף 428 בצירוף

סעיף 33 לחוק העונשין. הנאשמים הועסקו בתחנת דלק יחד עם עובדים נוספים, כאשר מנהל התחנה ואחרים היו בני שבט אחר. נאשם 1 פנה לגורמי הנהלה ודרש לקבל את ניהול תחנת הדלק במקום המנהל הקיים, שכן יפסקו התפרצויות ונזקים שמהם סבלה התחנה לעת ההיא, ואם לאו - יימשכו. קצין משטרה התקשר לנאשם 1, הציג את עצמו כעוזר מנכ"ל החברה המפעילה את התחנה, וקבע עמו פגישה. בפגישה, הנאשמים ציינו כי הבעיות בתחנה יסודן בסכסוך בין משפחת נאשם 1 ומשפחת המנהל, ונאשם 1 ציין כי אם ינהל את התחנה יהיה שקט, אחרת "ימשיך להיות בלאגן, יהיו פריצות ועוד", ונאשם 2 חיזק את דבריו. נוכח סירוב "עוזר המנכ"ל" למבוקש, אמר נאשם 1 כי אינו רוצה להישמע מאיים, אבל "עכשיו יהיה לו בלאגן ולא יהיה שקט", והוסיף כי לאחר אירוע אחרון שקרה שלושה ימים טרם הפגישה, היו רבים שרצו לשרוף את התחנה והוא מנע זאת מהם, ואמר שימתינו עד לפגישה עם המנהל. בית המשפט המחוזי הביא בחשבון היעדר עבר פלילי ברקעם, היות הנאשמים אחרי לימודים במכללה או בעיצומם ולהבדל בין מעשיהם של שני הנאשמים. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש והעמיד את עונשו של נאשם 1 על **30 חודשי מאסר בפועל**, חלף 24 חודשי מאסר **ומאסר מותנה**; ושל נאשם 2 על **8 חודשי מאסר**, חלף 6 חודשי מאסר **ומאסר מותנה**.

יג. ת"פ (מח' חי') 8447-12-21 **מדינת ישראל נ' אנבאריה** (22.3.2023) - הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, בשתי עבירות של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין. אישום ראשון: בין הנאשם לבין המתלון הייתה היכרות קודמת בשל קרבה משפחתית. המתלון ביקש מהנאשם הלוואה כספית בסך 50,000 ₪. הנאשם נענה לבקשתו ונתן לו את הסכום האמור. משלא עמד המתלון בחלק מתשלומי הריבית בגין ההלוואה, נוצר לו חוב כלפי הנאשם בסכום כולל של 80,000 ₪. המתלון שלח לנאשם הודעה באמצעות הטלפון הנייד, וכתב שלא יוכל לשלם את תשלום הריבית החודשית מכיוון שהוא שוהה בבית החולים. בעקבות כך, הטיל הנאשם אימה על המתלון, בהשיבו לו הודעות שבהן איומים וגידופים, בכוונה להפחיד את המתלון וכדי להניעו לשלם לו את סכום החוב. בעקבות כך, שילם המתלון לנאשם את כספי החוב בסך כולל של 80,000 ₪.

אישום שני: בין הנאשם לבין מתלון אחר הייתה היכרות קודמת על רקע קשרי חברות. המתלון נקלע למצוקה כלכלית, בעקבותיה פנה לנאשם בבקשה לקבלת הלוואה כספית. הנאשם נענה לבקשתו והלווה לו בשני מועדים שונים סכומי כסף בסך כולל של 40,000 ₪. כחודש לאחר מועד מתן ההלוואה, הטיל הנאשם אימה על המתלון, באופן שהגיע בסמוך לביתו ברכב, ביחד עם ארבעה אחרים, בכוונה להפחידו ולהניעו לשלם לו את החוב. במעמד זה, בפחדו מפני הנאשם, מסר המתלון לנאשם סכום של 6,000 ₪. הנאשם איים על המתלון, בין היתר, באומרו לו כי ירצח אותו. בעקבות איומיו ומעשיו של הנאשם כמתואר לעיל, ובעזרתם של אחרים, שולם לאנשים מטעמו של הנאשם סך כולל של 55,000 ₪. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש

ההולם לכל אחד מהאישומים נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל והשית על הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי בסך של 5,000 לכל אחד מהמתלוננים.

יד. ת"פ (מח' ב"ש) 54188-06-22 **מדינת ישראל נ' אליאס** (17.7.2023) - הנאשמים 1 ו-2 הורשעו, על יסוד הודאתם, בעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא לחוק העונשין ובעבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין. נאשם 3 הורשע, על יסוד הודאתו, בעבירה של סיוע לסחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא וסעיף 31 לחוק העונשין. נגד הנאשמים והמתלונן הוגש כתב אישום משותף בבית משפט השלום במסגרת הליך קודם. המתלונן הודה, הורשע ונדון למאסר בפועל. ההליך בעניינם של הנאשמים נותר תלוי ועומד. נאשמים 1 ו-2 פגשו במתלונן יום לאחר שסיים לרצות את מאסרו, אמרו לו "אתה יצאת מלשן" ודרשו ממנו לשלם לכל אחד מהם סך של 10,000 ₪ בתמורה לכך שלא יפגעו בו לרעה. המתלונן המפוחד הסכים לשלם לנאשמים 1 ו-2 כפי שדרשו ומסר להם 2,500 ₪ במזומן. בהמשך לכך, התקשר נאשם 3 אל המתלונן ואמר לו להגיע לדיון בהליך הקודם בתמורה לניכוי סך של 5,000 ₪ מהסכום הכולל. המתלונן סירב. נאשמים 1 ו-2 פגשו במתלונן ודרשו ממנו לבוא עמם לשכונה שלהם על מנת להראות לו את הפרוטוקולים מההליך הקודם ולהוכיח לו שהלשין עליהם. המתלונן סירב, ונאשמים 1 ו-2 איימו עליו שיפגעו בו. אביו של המתלונן הגיע למקום וניסה להרגיע את נאשמים 1 ו-2 אשר שבו ודרשו מהמתלונן לשלם להם כפי שסיכמו או שאביו יאלץ לשלם עבורו. המתלונן ואביו החליטו לעזוב את המקום ונאשם 1 אמר להם בתגובה "אני אזיין אותך ואת המתלונן". במסגרת ההסדר הודיעה המאשימה כי בעניינם של נאשמים 1 ו-2 היא תעתור לעונש מאסר ראוי בן 30 חודשים ובעניינו של נאשם 3 הטיעון יהיה "פתוח". בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם בעניינם של נאשמים 1 ו-2 נע בין 24 ל-40 חודשי מאסר בפועל, ובעניינו של נאשם 3 נע בין 12 ל-20 חודשי מאסר. בית המשפט השית על כל אחד מהנאשמים 1 ו-2, בעלי עבר פלילי, 28 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים ופיצוי בסך 7,500 ₪. על נאשם 3 הוטלו 14 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים ופיצוי בסך 3,000 ₪.

טו. ת"פ (מח' חי') 1539-07-22 **מדינת ישראל נ' סובח** (13.12.2022) - הנאשם הורשע, על יסוד הודאתו, בריבוי עבירות של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 רישא וסיפא לחוק העונשין. הנאשם החליט לסחוט את המתלונן על רקע חוב כספי בסך של 7,000 ₪ שהמתלונן חייב לו. בהזדמנויות שונות, התקשר הנאשם למתלונן עשרות פעמים, קילל אותו ואיים עליו שאם לא ישלם לו את הכסף הוא יירה לעבר ביתו ו"יהפוך לו את הבית למטווח". באחת השיחות, איים הנאשם על המתלונן שאם לא ישלם לו - יירה בו. בהמשך היום, הגיע הנאשם למקום שבו שהה המתלונן, נקש בחוזקה על הדלת וצעק לעבר המתלונן. המתלונן אשר חשש מהנאשם פתח לו את

הדלת והנאשם יחד עם אחר נכנסו למקום. הנאשם צעק על המתלונן, קילל אותו ודרש ממנו את הכסף, לאחר מכן הניף את ידו וניסה לסטור על פניו בכדי להניעו לשלם את הכסף. הנאשם הורה למתלונן למסור לו את מכשיר הטלפון הנייד שלו, המתלונן עשה כדברו והנאשם מחק את ההתכתבויות ביניהם. בשל חששו מהנאשם, מסר המתלונן לנאשם סך של 10,000 ₪. למחרת, התקשר הנאשם אל המתלונן ובמהלך השיחה איים עליו בפגיעה בו, באחותו, בבתו ובאביו. בית המשפט המחוזי העמיד את מתחם העונש ההולם **בין 9 ל-32 חודשי מאסר בפועל**, וגזר על הנאשם, בעל עבר פלילי, **12 חודשי מאסר בפועל** בצירוף הפעלת מחצית מעונש מאסר מותנה במצטבר, כך שסך הכול הוטלו על הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה ופיצוי למתלונן בסך של 3,000 ₪.

טז. ת"פ (מח' חי') 608-08-20 **מדינת ישראל נ' בוטבול ואח'** (11.3.2021) - נאשם 2 הורשע, על יסוד הודאתו, בעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא וסעיף 29 לחוק העונשין (שני מקרים). בין הנאשמים לבין המתלונן הייתה היכרות קודמת על רקע מגורים משותפים במקום להלנת צעירים בסיכון. הנאשמים נפגשו עם המתלונן. נאשם 1 בנוכחות נאשם 2 הציע למתלונן לשכור דירה במרכז הארץ לצורך גידול סמים והמתלונן הסכים לעשות זאת. מספר ימים לאחר מכן התקשר המתלונן לנאשם 1 ומסר לו שהתחרט. בהמשך, נפגשו הנאשמים עם המתלונן ואמרו לו שהוא הפר עמם חוזה והוא חייב לפצותם בסכום של 2,000 ₪. על מנת להניע את המתלונן לשלם את הסכום לקחו ממנו את מכשיר הטלפון הנייד ואיימו עליו שאם לא ישלם, הוא לא יוחזר לו. אביו של המתלונן מסר לו את הסכום והוא העביר את הכסף לנאשם 2, אך הנאשמים לא השיבו לו את הטלפון הנייד. בהמשך נפגשו הנאשמים עם המתלונן ואיימו עליו שעליו לשלם להם 48,000 ₪ נוספים אחרת לא יחזירו לו את הטלפון ואיימו עליו שאם לא יעביר להם 2,000 ₪ מדי חודש במשך שנתיים הם לא ישיבו אותו אליו. למחרת, הודיעו הנאשמים למתלונן שהם דורשים שימסור להם את הכסף באופן מידי או לכל הפחות 10,000 ₪ ואת היתרה תוך שבוע. על מנת להניע אותו להעביר להם את הסכום הטילו עליו אימה כאשר איימו בפגיעה בבני משפחתו ולצורך כך נאשם 1 הציג בפני המתלונן תמונה של אחותו. בהמשך, המתלונן שקיבל את הטלפון לשם כך, התקשר לאחותו וסיפר כי הסתבך עם משפחה מסוכנת מרמלה, כפי שטען בפניו נאשם 1 קודם לכן, והוא צריך את עזרתה. היא השיבה שאין לה כסף ובתגובה נאשם 1 החל לשוחח איתה וגם לה סיפר שהוא שליח של משפחה מאוד מסוכנת מרמלה ושהמתלונן חייב למסור לו 10,000 ₪ באותו יום. נאשם 1 בנוכחות נאשם 2 אמר לה שהוא יודע היכן היא גרה ואיפה גרים הוריה וכן הזוג שלה והוסיף שאם תפנה למשטרה זה ייגמר לא טוב. בהמשך, התקשר המתלונן לבן זוגה של אחותו וסיפר לו שמחזיקים אותו בכוח ודורשים ממנו כסף. הנאשם 1 לקח את הטלפון והחל לשוחח ישירות עם בן הזוג וניסה להטיל עליו אימה על מנת להניע אותו לשלם את ה-10,000 ₪ שנדרשו, הכל בנוכחות נאשם 2. בהמשך, באותו ערב, על מנת להניע את המתלונן לשלם לנאשמים את הסך של 48,000 ₪, איימו לפגוע בגופו

של המתלונן באופן כזה שנאשם 1 ביקש מנאשם 2 שיביא לו סכין. נאשם 2 הביא לנאשם 1 סכין מהמטבח ונאשם 1 התקרב למתלונן בנוכחות נאשם 2 והצמיד את הסכין לרגלו והחל לפרום באמצעות הסכין את התפרים במכנסיו. בית המשפט קבע מתחם ענישה הולם בעניינו של נאשם 2, שחלקו היה פחות דומיננטי, **בין 12 ל-40 חודשי מאסר בפועל**, והשית על נאשם 2, בעל עבר פלילי, **24 חודשי מאסר בפועל** ומאסר על תנאי, תוך שהפעיל מאסר על תנאי של 9 חודשי מאסר מתיק קודם מחציתו בחופף ומחציתו במצטבר.

18. לצורך קביעת מתחמי הענישה ההולמים למעשיו של הנאשם, תוך השוואה לרף הענישה כפי שנטען על ידי ב"כ הצדדים תוך הפניות לפסיקה, יש לזכור, כי אין בהכרח חפיפה בין מתחם העונש ההולם, המהווה הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, לבין מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה הרלבנטית, שאינה אלא שיקול מבין השיקולים הנלקחים בחשבון בקביעת מתחם העונש ההולם.

19. הנה כי כן, בהתחשב במידת הפגיעה בערכים המוגנים, נסיבות ביצוען של העבירות ומדיניות הענישה הנהוגה, מצאתי לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אחת מהעבירות בהן הורשע הנאשם, כפי שהוצג מטעם המאשימה, **שבין 18 לבין 36 חודשי מאסר בפועל**, לצד ענישה מותנית צופה פני עתיד וענישה כלכלית.

האם יש מקום לחריגה מגבולות מתחמי הענישה?

20. בהינתן מתחם הענישה ההולם, על בית המשפט לתן דעתו האם ראוי לחרוג ממנו לקולה בשל שיקולי שיקום (סעיף 40ד לחוק העונשין) או לחומרה בשל הצורך להגנה על שלום הציבור (סעיף 40ה לחוק העונשין).

בענייננו, לא נטען כי יש לחרוג לחומרה משיקולי הגנה על הציבור, או לחרוג לקולא משיקולי שיקום ולא מצאתי כי מתקיימים שיקולים בהיבטים אלה לחריגה ממתחמי הענישה.

קביעת העונש הראוי לנאשם

21. לאחר קביעת מתחמי הענישה ההולמים לעבירות בהן הורשע הנאשם, יש לקבוע את העונש המתאים לו, בהתאם לסעיף 40יא לחוק העונשין. בגזירת העונש המתאים לנאשם יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות. נסיבות אלה נלמדות, בין

היתר, מטיעוני הצדדים לעונש, עברו פלילי, דבר הנאשם בבית המשפט ומכלול הראיות שהוצגו לעיוני. בדרך זו חידד תיקון 113 לחוק העונשין את הצורך בהמשך נקיטת שיטת ענישה אינדיווידואלית, הבוחנת נסיבותיו של כל מקרה ואדם והמובא לדין (ע"פ 433/89 **אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170; ע"פ 5106/99 **אבו ניג'מה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1) 350; רע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל** (5.5.2009)).

22. לחובת הנאשם יש לציין את חומרת העבירות שביצע, האלימות הטמונה במעשיו, תוצאותיהן ומדיניות הענישה עליה עמדת לעיל. במסגרת קביעת העונש על בית המשפט להביא בכלל חשבון את שיקולי הרתעת היחיד והרבים, בעיקר נוכח הנזק הפוטנציאלי הרב הגלום בהן, שיכול להגיע עד כדי פגיעה בנפש, על-מנת להרתיע את הנאשם ועבריינים אחרים, מלשוב ולבצע עבירות דומות בעתיד.

כפי שנאמר, המעשים בגינם הורשע הנאשם הינם חמורים. כבר נקבע לגבי עבירת הסחיטה באיומים כי היא מהווה עשיית דין עצמית הפוגעת ביסודות הסדר החברתי, כמו גם במרקם חייהם ובחירותם של הנסחטים במישור האישי והכלכלי (ראו: ע"פ 1637/13 **גולן נ' מדינת ישראל**, פס' 15 (15.7.2014); ע"פ 5769/14 **אלרואי נ' מדינת ישראל**, פס' 15 (20.9.2015); ע"פ 2200/16 **סויטאת נ' מדינת ישראל**, פס' 8 (21.7.2016)). משכך, הרשעה בעבירה של סחיטה באיומים מחייבת ענישה מחמירה, אשר תעביר מסר ברור לפיו העובר עבירה זו מסתכן בשלילת חירותו לתקופה ארוכה ותעודד את קורבנות העבירה "לשבור את קשר-השתיקה" (ראו: ע"פ 6774/01 **מדינת ישראל נ' אלעלווין** (1.11.2001)). בנוסף לכך, ראוי כי המתכננים סחיטה באיומים יתנו אל ליבם כי אחריתם מאחורי סורג ובריש לתקופה ממושכת.

ראו ע"פ 1106/11 **מדינת ישראל נ' ואקנין** (29.6.2011) פס' 5 לפסק דינו של כב' השופט נ' הנדל:

"חומרתו של העונש המרבי שקבע המחוקק, יש בה כדי להצביע על סלידתו העמוקה מהעבירה. בעוד שעבירת האיומים 'סתם' הקבועה בסעיף 192 לחוק העונשין, קובעת עונש מרבי של שלוש שנות מאסר, הרי שאם מתלווה לאיומים פגיעה בקניינו או בגופו של אדם, מתייצב רף הענישה המקסימאלי על 7 או 9 שנות מאסר. מדינה דמוקרטית, החורטת על דגלה עקרונות של חופש וחירות, אינה יכולה לתת יד לגורם כלשהו אשר חפץ לעשות דין לעצמו, ולהשיג את מטרותיו תוך הפעלת אמצעי לחץ פסולים, ופגיעה בכבודו ובקניינו של האחר - ללא רשות. אין חולק אפוא על הקשר שבין האיסור המופיע בעבירה, לבין הזכויות המעוגנות בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. רף הענישה הגבוה שנקבע לעבירה, מהווה כלל מנחה בדבר העונש שיש לגזור על הדורסים את

הוראות החוק ברגל גסה. סבורני, כי העונש שהושת על הנאשם בבית משפט קמא אינו פוסע בשביל הענישה המתאימה, ולא משקף את חומרת מעשיו של הנאשם. ראוי להזכיר את שאמר השופט א' א' לוי בע"פ 6774/01 מדינת ישראל נ' אלעלווין (1.11.2001), כי עבירת הסחיטה באיומים: 'היא למרבה הדאבה תופעה נפוצה, אך רק לעתים רחוקות אזור הקורבן אומץ כדי לפנות לרשויות החוק, הואיל והוא חושש שידם של הסחטנים עלולה להשיג אותו במוקדם או במאוחר, מבלי שאנשי החוק יוכלו להושיעו. לפיכך, כשסוף סוף מעז מתלונן לבקש את הגנת החוק, יש לראות בכך הזדמנות לא רק להעניש את העבריין המסוים אשר נמצא כי חטא, אלא גם להעביר מסר לציבור בכלל, ולאלה שחוטאים בעבירות מן הסוג הזה בפרט, כי עבריינים בתחום זה עלולים לשלם על מעשיהם בדרך של שלילת חירותם לתקופה ארוכה. ענישה מסוג זה מטרתה איפוא משולבת, לתת ביטוי למידת הכיעור שבעבירה זו ולשאת הנפש שהיא מעוררת בלב השומע, והיא נועדה גם כדי לעודד את הקורבנות לשבור את קשר-השתיקה, ולהביא את דברם בפני רשויות החוק כדי לשים קץ לסחיטה בה הם נתונים'."

23. הנאשם יליד שנת 1999, ולחובתו עבר פלילי הכולל שלוש הרשעות קודמות (ת/28), כדלקמן:

(א) גזר דין מיום 20.12.2023, בשל הרשעה בעבירות של איומים, ניסיון לתקיפה סתם והיזק לרכוש במזיד, בגין נדון ל-4 חודשי מאסר בפועל, מאסרים מותנים והתחייבות.

(ב) גזר דין מיום 16.7.2018, בשל הרשעה בעבירות של שימוש בכוח או באיומים למנוע מעצר, תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו וריבוי עבירות של איומים, בגין נדון ל-10 חודשי מאסר בפועל (לאחר הפעלה של מאסר על תנאי חלקו בחופף וחלקו במצטבר), מאסר על תנאי וקנס.

(ג) גזר דין מיום 25.1.2016, בשל הרשעה בעבירות של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, העלבת עובד ציבור, תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ושתי עבירות של הפרת הוראה חוקית, בגינה נדון בבית משפט לנוער למאסרים מותנים, של"צ, פיצוי והתחייבות.

יצוין כי הנאשם ריצה את עונש המאסר בפועל שהוטל עליו ביום 20.12.2023 לתקופה של 4 חודשים, במסגרת ת"פ 39212-05-23, במהלך תקופת מעצרו בהליך שלפני.

24. נמצא אם כן כי לחומרת המעשים ולסיכון הנשקף מן הנאשם מתווספים עברו הפלילי

והעובדה שריצה עונש מאסר מאחורי סורג ובריח, מבלי שאלה הביאו אותו להימנע מלשוב ולבצע עבירות. משכך, יש מקום לתן הדעת בכל הנוגע לשיקולי ההרתעה בעניינו.

25. לזכות הנאשם הבאתי בחשבון את נטילת האחריות על מעשיו והודאתו בכתב האישום המתוקן, הגם שנשמעה בשלב מתקדם של ההליך המשפטי, לאחר שתמה פרשת התביעה, כך שלמעשה לא נחסך מהמאשימה להציג את עדיה וראיותיה. עם זאת, גם קבלת אחריות באשר היא, אף אם מאוחרת, תיזקף היא לזכות הנאשם. הבאתי בחשבון גם את הבעת הצער והחרטה מפי הנאשם.

26. הבאתי בחשבון את השפעת הענישה על משפחתו של הנאשם, ובפרט נזקקות אביו לסיוע מצד הנאשם. הנאשם מסר לבית המשפט כי הוא עתיד להינשא ולהפוך לראשונה לאב, שכן לדבריו ארוסתו בחודש השביעי להריונה. ברם, דברי הנאשם לא זכו לתימוכין, לא נשמעה עדותה של ארוסתו ולא הוצגה כל ראיה תומכת, בעיקר בהינתן שאביו של הנאשם מצא לציין בפני בית המשפט כי שתיים מבנותיו עתידות להינשא בקרוב, אך לא ציין דבר בהקשר זה בנוגע לנאשם.

27. בעבירות בהן הורשע הנאשם, אשר בוצעו למען בצע כסף, ראוי לגזור רכיבי ענישה כלכליים משמעותיים, על מנת שימחישו את חומרת המעשים ויתרמו להרתעת העברין הספציפי ולהרתעת הרבים. בקביעת רכיבי ענישה אלו יש להביא בחשבון את רווחיו של העברין מביצוע העבירות, אך גם לתן את הדעת למצבו הכלכלי, האישי והמשפחתי. במקרה דנא, לא הוכח שווי הברזל שקיבל הנאשם לידי, כתוצאה מביצוע העבירות, אשר נמשכו כאמור תקופות ממושכות. בנסיבות אלה מצאתי להסתפק בפיצוי סמלי לנפגעי העבירה, לא רק בשל אבדן כספי שנגרם להם, אלא גם בשל תחושות הפחד והאימה שליוו אותם במשך תקופות ממושכות כתוצאה מהתנהלות הנאשם כלפיהם. עם זאת, אין בכך כדי להביע עמדה ביחס לזכאותם של נפגעי העבירה לפיצוי בגין נזקיהם, וברי כי סלולה בפניהם הדרך לעמוד על זכויותיהם בדרך של תביעת מלוא נזקיהם מהנאשם במסגרת תביעה אזרחית, בכפוף לכל דין.

28. לבסוף, ב"כ הנאשם טענה כי יש לנכות מעונש המאסר שיוטל על הנאשם את מלוא ימי מעצרו, החל מיום 21.10.2023, לרבות משך התקופה שבה ריצה עונש מאסר שהוטל עליו במסגרת תיק אחר, במהלך תקופת מעצרו, מהטעם שבעקבות כך נשללו ממנו זכויות והטבות כאסיר.

כידוע "ניכוי תקופת מעצרו של נאשם מתוך תקופת המאסר הוא אמנם נוהג מקובל, אך האפשרות להורות כן נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט ותלויה בנסיבות כל מקרה ומקרה. בפסיקה הובהר כי לנאשם אין זכות קנויה לניכוי ימי מעצרו והשאלה אם לנכות את ימי המעצר נתונה לשיקול דעת בית המשפט (רע"פ 7584/14 פלוני נ')

מדינת ישראל, פסקה 9 (2.12.2014); רע"פ 10013/05 לוי נ' מדינת ישראל (13.7.2006) (רע"פ 1854/24 טהה נ' מדינת ישראל (4.4.2024), להרחבה ראו ע"פ 7768/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 23-24 (20.4.2016)).

כמו כן ידוע כי "לנאשם שהורשע אין זכות קנויה להתחשבות מצד בית המשפט באופן שיורה על ניכוי חלק מימי מעצרו החופפים לימי מאסרו, וברירת המחדל כאשר ימי המעצר הם בחופף למאסר אחר, היא כי ימי מעצר אלה לא ינוכו מן העונש" (ע"פ 8244/17 מדינת ישראל נ' פלוני (21.6.2018)).

במהלך מעצרו בגין תיק זה ריצה הנאשם מאסר שהושת עליו בתיק פלילי אחר (ת"פ 39212-05-23) שניתן בבית משפט השלום בתל אביב-יפו. נגזר עליו ביום 20.12.2023 מאסר בפועל לתקופה של 4 חודשים (בניכוי ימי מעצר) בגין הרשעתו מיום 12.6.2023, בעבירות של איומים, ניסיון לתקיפה סתם והיזק לרכוש במזיד שביצע ביום 11.5.2023 כלפי אביו.

תקופת המאסר בפועל שריצה הנאשם במהלך תקופת מעצרו בתיק זה הינה בגין הרשעתו בעבירות של אלימות שביצע במועד מקביל לאחת מעבירות הסחיטה באיומים בהן הורשע בתיק זה. ניכוי ימי המעצר שבמהלכם ריצה הנאשם את עונש המאסר שנגזר עליו בתיק האחר כאסיר, תאיין למעשה את עונש המאסר שהוטל עליו. בנוסף לכך, אף אם נכון היה הדבר כי בית המשפט השלום היה גוזר על הנאשם מאסר בדרך של ריצוי עבודות שירות, לולא היותו עציר, הרי שאין לנאשם אלא להלין כלפי עצמו שמעשיו שלו הביאוהו למצב זה. אין מקום לחשש כי אלמלא ינוכו מלוא ימי המעצר מתקופת המאסר שתושת על הנאשם, תישלל חירותו של הנאשם לתקופה ארוכה יותר מאשר זו שנקבעה כהולמת את העבירות בהן הורשע.

משכך, אני מורה כי מעונש המאסר המוטל בזאת על הנאשם בגזר דין זה ינוכו אך ימי המעצר ללא ימי המאסר שריצה בתקופת מעצרו.

העונש המושת על הנאשם

29. על יסוד כל הנתונים, הטעמים והשיקולים שפירטתי, מצאתי להשית על הנאשם עונש כולל, כדלקמן:

א. **מאסר בפועל** לתקופה של 28 חודשים, בניכוי ימי מעצרו בהליך זה, לפי רישומי שב"ס. יובהר כי הימים שבהם שהה הנאשם במאסר כפי שנגזרו עליו במסגרת ת"פ 39212-05-23, לא ימנו כימי מעצר שיש לנכותם מעונש המאסר לפי גזר דין זה.

ב. **מאסר מותנה** לתקופה של 9 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר (ובכפוף להוראות סעיף 52(ג) לחוק העונשין) יעבור עבירה של סחיטה מכל סוג.

ג. **פיצוי** לנפגע העבירה ח.ב בסך של 3,000 ₪, אשר ישולם ב-10 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.8.2024, ומדי 1 לכל חודש שלאחר מכן. אם לא ישולם תשלום כלשהו במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מדי. פרטי הניזוק הוגשו לתיק בית המשפט.

ד. **פיצוי** לנפגעי העבירה ש.ב ו-א.ל בסך של 4,500 ₪, לכל אחד, אשר ישולם ב-10 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.8.2024, ומדי 1 לכל חודש שלאחר מכן. אם לא ישולם תשלום כלשהו במועדו, תעמוד היתרה לפירעון מדי. פרטי הניזוק ש.ב הוגשו לתיק. ב"כ המאשימה תגיש למזכירות בית המשפט את פרטי הניזוק א.ל בתוך 10 ימים.

אשר לאופן תשלום דמי הפיצוי, החוב מועבר למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה, בהתאם למועדים שנקבעו לעיל. ניתן לשלם את הפיצוי בחלוף שלושה ימים מיום מתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות: בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il; מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000; במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשובי תשלום).

30. ניתן בזאת צו למוצגים, לפיו הם יושמדו/יחולטו/יושבו לבעליהם, לפי שיקול דעת המאשימה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ח סיוון תשפ"ד, 24 יוני 2024, במעמד הצדדים.